

Kedves Naplóm!

~~Ma rossz napom volt.~~ Ismét megtelt a tárhelyem, ezért úgy gondoltam átválogatom a képeimet. Akaratlanul is elkezdtem nosztalgiázni a *régi életemről*. Azt hiszem mondhatom így, bár tudom, még nem hagytam teljesen magam mögött. Ez egy olyan történet, ami még nem ért sem körbe, sem véget. Segélykiáltásnak nem nevezhetem, de azt sem mondhatom, hogy nem határozza meg a mindennapjaimat. Azzal a szándékkal írom le ezt a történetet, hogy túllépjek rajta és ha én nem is tudtam megfejtetni minden darabját, talán nálamnál okosabbak megtehetik és előnyükre fordíthatják az én, és mások hibáit. Hátha történetem tanulságos lesz, vagy legalábbis érdekes.

Az életem gimnáziumi szakasza elég drámai volt, vagyis azt hiszem. Valamiért sokszor a rossz dolgokra emlékszem. De végülis kijárt belőlük bőven. Holott történtek jó dolgok. Vagyis kellett, hogy történjenek. Az agynak van az a védelmi mechanizmusa, hogy a rossz dolgokat megpróbálja elfelejtetni velünk. Én néha úgy érzem, nálam kicsit fordítva működik. Mert a jó dolgokra nehezebben emlékszem vissza. Ilyenkor jó orvostanhallgató módjára attól félek, hogy Alzheimeres vagyok.

De ez a történet nem itt kezdődik...

A kétezres évek gyermeke vagyok. Jó dolgunk volt. Még nem tette tönkre a fiatalkorunkat a telefon és a social media. Középosztálybeli család voltunk, volt autónk, jó iskolába jártunk, sportolhattam, zenét tanulhattam. Szerető család, barátok. Nincs panaszra okom.

Az osztályom sem volt olyan rossz. Az amerikai filmekben látott tipikus jellemek megvoltak nálunk is. A menők. A sportolók. A stréberek. A nyomik. Nagyon okos és nyugodt osztály voltunk. *Túl nyugodt*... Sosem csináltunk semmi különöset. Nem történtek hatalmas drámák és balhék. Igazából nem történt *semmi*. Pont ez lehetett végül az egyik probléma, hogy nem tomboltuk ki magunkat 5-9. osztály között.

Volt egy baráti társaságunk. Gimi elején öt lány, aztán ebből később négy lány lett plusz a fiú társaság. Bennünk azért volt élet. Eljártunk bulizni, egymáshoz iszogatni. Jól éreztem magam velük és még csak azt sem mondhatom, hogy rossz hatással lettünk volna egymásra. Mindenki jó tanuló volt, jó körülményekből.

2020. június, Adél szülinapja

Adél a legjobb barátnőm volt nagyjából általános óta. Sokat lógtunk együtt, Balatonra is hívtam, ahol megismerkedett az ottani társasággal.

A balatoni társasággal és a barátnőinkkel szerveztünk neki egy születési bulit. Ők már együtt voltak a barátjával. Én Adél akkori párjának egy haverjával beszélgettem már egy ideje. Mátéval. Még nem jöttünk akkor össze és valahogy úgy alakult, hogy nem hívtam meg. Azóta is bánom. Ha tudtam volna...

2020. július

Összejöttünk!!! Olyan cuki volt. Természetesen Adéllal egyből elmentünk kávézni. Elmeséltem neki, hogy hivatalos. Nagyon örültünk, mert a párjaink egy baráti társaságban voltak. Lehetne ennél királyabb?

2020. szeptember

Beütött a covid. Nagyon.

Maszk. Hőmérő az ajtóban. Karantén.

2020. október

A születésnapomon sulis után Adél, a párja, én és a párom megindultunk a vasútállomásra. Nem mondták el hova megyünk pontosan csak elindultunk Pestre. A vonaton nagyon meleg volt és nem járt a levegő, akkor nyolc órája ültünk maszkban így az orrunk alá toltuk, egyébként sem ült szinte senki a vagonban. A nap elég nehezen indult ugyanis már odafele meg akartak bíróságotlani minket, amiért kilógott az orrunk a maszkból. A barátom végül kimagyarázta és békén hagyott minket a kalauz. Ezek után rossz metróra szálltunk és rossz irányba mentünk tíz megállót. Amikor észrevettünk leszálltunk és szaladtunk a másik oldalra, ahol Adél lekezelte még egyszer a jegyét, mert azt hitte lefelé is ellenőriznek. Ez volt a nap legnagyobb hibája ugyanis kifelé menet viszont megtették. Kétszer volt lekezelve a jegy. Nem fogadták el, hogy véletlen kezelte kétszer ugyanazt, mert volt nála kezeletlen jegy csak sietett. Nem értették meg, hogy nincs bérletünk, mert vidékiek vagyunk. Megbíróságotláltak. Ebben a szellemben haladtunk tovább az ismeretlen úticélunk felé.

Body kiállításra vittek!!! Annyira boldog voltam. Egy évvel azelőtt jegyeztem meg egy mondattal, hogy szeretnék menni és elvittek. Elmondhatatlanul jól esett, még ha a késés miatt nagyjából fél óránk maradt megnézni akkor is. Csodás élmény volt. Ők persze rosszul voltak tőle, de én teljesen odáig voltam.

2021. január 1. BUÉK!

A közös baráti társasággal szilvesztereztünk. Olyan jó volt. Adél is a párjával lehetett és én is és mégis közösen ünnepeltünk. Annyira ideális volt...

2021. tavasz

Nem sokra emlékszem. Covid volt. Gondolom nem jártunk iskolába. Annyira megfoghatatlan idő ez. Olyan mintha tátongana egy lyuk az életemben. Egy nagy fekete folt. Mintha az egész világnak amnéziája lenne. Ijesztő belegondolni, hogy mennyi mindent tett tönkre és vett el a járvány.

Olyan ez, mint mikor elindulunk valahonnan haza és egy ilyen furcsa motoszkálás van a fejünkben. *Hiányérzetem van. Bár megvan mindem.*

Közben meglett a nyelvvizsgám is. Nagyon örültem, hogy túl vagyok rajta. Akkoriban olyan meghatározó volt Adéllal a barátságunk, hogy hamarabb hívtam fel az eredménnyel őt, mint a saját édesanyámat.

2021. június

Olyan kilenc körül lehetett mikor épp összepakoltunk már és nekiláttunk vacsorát főzni, amikor hívott az egyik balatoni haverunk, Gábor. Másnap indultunk volna le mi is a családdal és a párommal, akivel addig még nem találkoztak. Azt hittem csak azt akarja megkérdezni, hogy mikor érkezünk vagy hasonlók. De ő közölte velem, hogy ő és az egész ottani társaság másnap utazik ide vidékre, hozzánk, úgyhogy maradjak otthon és másnap menjek velük strandra meg várost nézni stb. és majd együtt visszavonatozunk. Elég furcsa egy szituáció volt, de mondtam, hogy végül is oké, miért ne? Viszont azt is megmondtam, hogy akkor ketten megyünk, amúgy sem ismerik még a barátomat ez egy tökéletes alkalom, hogy bemutassam.

A válasz kevésbé volt ilyen egyértelmű.

„Ja hát Ő ne jöjjön, csak én...”

Nem teljesen értettem mi ezzel a baj. Merthogy akkor csak vele lennék? De hát ez nem igaz. Felhívtam Adélt. Gondoltam ő biztos reálisabban látja ezt az egészet. Hogy hagyhatnám ki a barátomat? Küldjem le a szüleimmel Balatonra aztán másnap menjek utánuk? Annyira szürreális volt az elképzelés és értelmetlen.

Elpanaszoltam Adélnak a bajomat, mire ő azt válaszolta, hogy „hááát ide nem szoktunk barátot hozni”.

Ekkor mindkettőnknek volt párja neki és nekem, de a társaság többi tagjának nem. Neki kellett volna normálisan látnia ezt a szituációt... A többiek az ő barátját annyira nem szívtelték. Kicsit

(nagyon) egoista és magaslóról típusú volt. Nem szabadott túl komolyan venni és akkor el lehetett lenni vele.

Végül teljesen kiakadtam, elkezdtem zokogni a konyha közepén és megírtam nekik, hogy lemegyek a családommal *és Mátéval* Balatonra, majd másnap találkozunk.

Persze azt is tudtam, hogy nem egy nappal előtte találták ezt ki. Ez volt az első jel talán...

2021. augusztus

Néha Balatonon elhívtam magunkhoz Adélt, hogy együtt tölthessünk egy kis időt a szünetben. Egyébként is már az ottani társaság része volt. De azon a nyáron olyan kevésszer találkoztunk, és annyival kevesebbet beszélünk, hogy rákérdeztem:

„Csináltam valami rosszat? Megbántottalak valamivel? Mert annyival kevesebbet beszélünk...”

„Jaj, nem dehogy. Nem akarjuk, hogy így érezz.”

Annyiban is hagytam. Úgy gondoltam ezek után mindketten igyekszünk majd többet tenni a kapcsolatunkba. Kettőn áll a vásár, ha barátságról van szó.

2021. szeptember

Olyan elhidegült a kapcsolatunk. Nem igazán tudom mit csináljak.

2021. október

A lányos társaságot meg akartam hívni születésnapomra. Pizsipartizni. Épp akkor a húgom osztályát karanténba tették kontakt miatt. Természetesen így nem mertük volna elhívni őket. Immunbeteg volt az egyikük, a másiknak asztmás az anyukája. Abban egyeztünk meg anyával, hogy ha a gyorstesztünk negatív akkor jöhetnek. Anya a következő városba ment, mert elfogyott a gyorsteszt az ügyeletes gyógyszertárban, ahol mondták neki, hogy egyébként nem százszázalékos a gyorsteszt, de jobb, mint a semmi. A húgom pozitív lett, én viszont negatív.

Ekkor már orvosira készültem, nem akartam kihagyni a faktot. Felhívtuk a lányokat és a szüleiket is, hogy ne jöjjenek, mert a húgom gyorstesztje pozitív lett és nem akarjuk őket így idehívni nyilván, de kértük, hogy ne kürtöljék már szét, mert amíg én negatív vagyok addig szeretnék suliba járni, hogy ne maradjak le a fakton.

Hétfőn reggel a barátom társaságának egy tagja a folyosón odajött hozzám, rám nézett és csak megkérdezte: „Tényleg covidos vagy?” Persze kiakadtam. Tisztáztam, hogy mi a helyzet és mondta, hogy ja akkor semmi gáz. Ő azon a hétvégén bulit tartott, amire hivatalos voltam, de addigra még a húgom karanténja is lejárt volna...

A mosdóban összetalálkoztam az egyik lánnyal, akit meghívtam volna, akinek a testvére végigbulizta Balatont. Ő éppen azt vágta a fejemhez, hogy megölöm Tomi nagyszüleit. Tizenöt voltam talán... Nagyjából úgy éreztem magam, mint az ötévesek, akiknek azt mondták, hogy halálos baci van a kezükön, amivel, ha a nagyihoz érnek akkor megölik.

Közölték velem, hogy akkor ők nem mennek, ha én igen. Persze végül nem mentem a buliba, hiába szabadult a húgom is a karanténból. Tomi rám írt, hogy hol vagyok... Nagyjából elmondtam mi történt és hogy nem megyek, mire ő nagyon mérges üzenetekkel reagált és biztosított, hogy megveri azt, aki ilyet mond. Olyan szívet melengető volt, hogy egész nap ezen járt utána az agyam. Pedig csak egy kis kedves visszaigazolás volt.

Valahogy ekkortájt történt az *angolos távozásom* is, ha mondhatom ilyen elegánsan.

Az osztályban négyen voltunk barátnők, abból hárman voltunk együtt angolon.

Egyszer csak észrevettem, hogy mindig másik sorba ültek, holott általában ugyanott és ugyanabban a sorrendben ültünk. Egyszer ketten beültek viszonylag hamar, kiraktak két könyvet maguk mellé a másik két szék padjára, ami üresen tátongott. Én mit sem törődve vele beültem melléjük. Ezek után elvették előlem a könyveket és egyikük odasúgta a másiknak, hogy „Nem igaz, hogy nem veszi észre magát.” Ott akkor valami eltört bennem. Szúrt a szemem és alig bírtam normálisan venni a levegőt. Kimentem mosdóba, amilyen gyorsan csak tudtam. Ahogy becsukódott mögöttem az ajtó többé nem bírtam visszatartani a zokogást. Olyan megalázó volt egyedül sírni a mosdóban. Megszámolni sem tudom, hányszor hívtam fel anyukámat ezek után sírva a WC-ből vagy a kiürült, néma folyosóról. Mikor visszamentem a tanárnő még azzal tetézte, hogy megkérdezte minden rendben e. Hát nem volt. A legkevésbé sem.

Ezek után többé nem ültem melléjük. Már ahol nem volt muszáj.

Végül is elérték a céljukat.

2021. november

Adéllal a párjaink egy osztályba is jártak, természetesen együtt szalagavatóztak. Én írhattam nekik a beszédet és végül nekik én is olvashattam fel, mivel nálunk külön ballagtak az osztályok. Inkább ballagási beszédnek szántam, mert attól tartottam arra nem lesz lehetőségem, hogy azt is én írjam. Nagyon érzelmesre sikerülhetett, mert az egyik másik osztályba járó évfolyamtársuk utána odajött a menzán hozzám és megkérdezte, hogy direkt nekik írtam e, mert úgy érezte. A csapattársam is abba az osztályba járt, így egyébként logikus lett volna. Mindenesetre nagyon megmelengette a szívem.

2022. január 1. BUÉK!

Ekkor már nem Adélékkal ünnepeltünk. A barátom társaságával ugyan, de nagyon kis létszámban. Közben elkezdtem jobban lenni egy másik lánnyal az osztályból. Liával. Lia is ebbe a tágas baráti társaságba csatlakozott be, mert ő is egy tagjával jött össze.

Lia még gimi elején elvesztette a testvérét egy balesetben. Szörnyű volt az egész, mi pedig nagyon rosszul kezeltük. Másnap az iskolában senki nem ment oda hozzá, csak a saját barátai. Nem gondolom, hogy hibáztathatók vagyunk – tizennégy évesek voltunk, és senki nem mondta, hogyan kell viselkedni ilyen helyzetben. Sosem voltunk még ilyen helyzetben. Utána hatalmas büntudatom volt, később mondtam neki, hogy szóljon, ha bármire szüksége van. Ennek már több éve. Nagyon sokszor beszélt róla Lia. Én pedig szívesen meghallgattam. Mászt nem tehettem érte.

Mindketten orvosira készültünk szóval elkezdtünk jobban lenni. Átjárogattunk egymáshoz. Mesélt a plátói szerelméről, az álmairól, igyekeztem támogató és figyelmes barát lenni, aki meghallgatja.

Sokszor szidta a többi barátját nekem. Panaszkodott egy tanárra. De mindenki ezt csinálja gimiben, pláne ő, hisz minden joga megvolt dühösnek lenni. Haragudni a világra... Gondolom.

2022. tavasz

Történnék azért jó dolgok is gimi alatt.

A suliban lement a hagyományos diákelnök választás, amit folyosó díszítés, beöltözős filmforgatás, kortes műsor előzött meg. Utolsó utáni pillanatban indult rajta az osztály, de végül megnyertük. Nagyon jó élmény volt. Igyekeztem minél jobban kivenni belőle a részemet. Addig is lefoglaltam magam, amíg koreográfiát tanultunk, vagy jeleneteket forgattunk. Osztálykirándultunk is Szegedre, ahova végül beadtam a jelentkezésemet, de ez még odébb van.

2022. szeptember

Az egyik osztálytársunk tartott házibulit. Épp a testvérével beszélgettem, amikor Lia elkezdett olyan két méterre tőlem egy érdekes hangvételű beszélgetést Adéllal és a volt baráti társaságom lánytagjaival. Fél füllel figyeltem, mert nagy drámának tűnt és ki ne szeretné az izgalmas pletykákat.

„Zsebkendőnek használt.” Ez volt az a mondat, ami teljesen beleivódott az emlékezetembe. A másik vád, ami ért, hogy rá akartam mászni az akkori párjára. Mivel a barátaink egy társaságban voltak, jól ismertem a barátját és sosem akartam, hogy bármilyen közöm legyen hozzá. A történet, amiből ez kikerekedett egy buliban való összetalálkozásból fakadt. Én megszoktam, hogy mindenkinek öleléssel köszönünk és őket is megöleltem akkor. A fiúnak akkor volt frissen vágva a haja. Valami olyan megjegyzést tettem, hogy jól nézel ki ma Ádám. Vagy jó ma a hajad Ádám. Valami hasonló. Hadd ne mondjam egyből én lettem a világ legnagyobb cédája. Tehát a beszélgetés lefolyásából rájöttem, hogy rólam van szó. És hogy ebben, hogy lehetek teljesen biztos? Nos később megkérdeztem az egyiküket, Biankát (akivel úgy gondolom annyira nem romlott meg a kapcsolatunk) hogy miket mondott rólam Lia, de erre csak azt mondta, „hagyjuk, nem hisszük el”. Egy percig sem tagadta, hogy téma lettem volna.

Én persze nem tudtam magamban tartani a csalódottságomat és elmeséltem azoknak a lányoknak, akikkel akkor jóban voltam. Kár volt... Visszajutott hozzá. Felhívott egyik este, hogy miért terjesztem, hogy ő ezt mondta. Mondtam, hogy nem telefon téma, majd élőben beszélünk... Látni akartam. Azt akartam, hogy hazudjon az arcomba, hogy nézzen a szemembe és úgy mondja ki, ne a telefon biztonságából. Tagadja le, amit a saját fülemmel hallottam. De végül nem tudtam letenni. Rájöhettek volna, hogy milyen játékot űz a fejemmel. Persze az egészből az jött ki, hogy végül még én kértem bocsánatot. Még azt is mondtam neki, hogy szeretem. Kétségbeesetten kapaszkodtam egy „barátba”. Hát ilyen voltam. Naiv. Nem mondom, hogy most nem vagyok az. De, állati naiv vagyok. De előbb-utóbb ér majd annyi csalódás, hogy felhagyok vele. *Ugye?*

Ezek után mindannyijukat hanyagoltam. Utolsó évben volt két barátnőm. Beszélgettem azzal, aki éppen szembejött. A faktosokkal szórakoztattuk magunkat. Nem tartoztam sehova és hozzám sem tartozott senki. Eddigre a kosárlabdát is abbahagytam, mivel szétesett a csapatunk. Egyedül voltam, mint a magányos farkasok, de talán jobb is volt.

2023. április

Autóbaleseteztem. Totálkárta zúztam apum kocsiját. Barátnőmtől jöttem haza közös tanulás után. Tudtam, hogy rossz az út anya figyelmeztetett is. Pont ezért indultam el naplemente előtt. Nagyon szép naplemente volt és emlékszem valami akkori sláger ment a rádióban. Aztán hirtelen elkezdett rángatni a kormány, mire én megpróbáltam korrigálni. A következő pillanatban pedig az ellenkező oldali árokban, merőlegesen az útra találtam magam. Elkezdett

füstölni az autó. Az első gondolatom az volt, hogy „felrobban”. Leállítottam a kocsit, vagy talán nem, őszintén nem emlékszem. Nem nyílt az ajtó akárhogy rángattam, így kimásztam a kitört ablakon. A telefonom az anyósülésén volt biztos voltam benne, hogy elrepült. Ekkor jött a második gondolatom „Hogy hívok mentőt?”. Eddigre álltak le a másik oldalon. Én a térdemre támaszkodtam. Annyi adrenalin zúgott bennem, hogy az valami hihetetlen. Észre sem vettem, hogy az ablak megvágta a kezem és tiszta vércsepp a ruhám.

Ők hívtak végül segítséget. Aztán felhívtam az övékről anyát. Egy házi orvos jött mögöttünk, akit ismertem a kosárlabda miatt. Valamikor összeszedtem a cuccaimat a kocsiból nem akartam otthagyni semmi fontosat. Kivettem a kulcsot és a váltóról a kisangyalt is. Kérkeztek a mentők, a rendőrök, és a tűzoltók feltörték a kocsit és áramtalanították. A rendőr első kérdése az volt, hogy kié a kocsis. Ismerte apát... Megszondáztattak életemben először. Addig megvizsgált a mentő. Kedvesek voltak és segítőkészek. Nagyon megnyugtató volt a jelenlétük. Beszélgettünk. Ők is megkérdezték mennyivel mentem, de nem tudtam, nem néztem. De nem mehettem olyan gyorsan, mert többen is kielőztek és még mondtam is magamban, hogy „menjete csak bolondok”. Hatvanas tábla van végig a rémes hullámok miatt, amit a kamionok nyomnak fel és nem siettem sehova.

A legnagyobb szerencsém az volt, hogy nem jött szembe senki. Frontálisan ütközve valószínűleg nem úszom meg ennyivel. A helyszínelők azt mondták csak megperdült a kocsis, mégis saras és füves volt mindkét oldalon a teteje az ajtó pedig behorpadt (ezért nem nyílt ki akkor) és kirobbant az üveg is.

Vacilláltak rajta, hogy bevigyenek e a kórházba. Végül a fejsérülésre utaló pupilla méret különbségem miatt bevittek. Mint kiderült, ha ez nem történik akkor nem indul ellenem szabálysértési eljárás, amiért nem az út és látásviszonyoknak megfelelően vezettem. A másik, ami megelőzhető lett volna az anyukám traumatizálása. Akkor értek oda amikor elindult velem a mentő, pedig ők még akkor úgy tudták, hogy nem visznek be...

A mentősök hihetetlen jó munkát végeztek. Figyelemelterelésben is. Egyikük mesélte, hogy akar majd jelentkezni mentőtiszt képzésre és úgy tűnik megvannak a pontjai. Én akkor készültem az érettségire. Nagyon remélem, hogy sikerült neki is, megérdemli.

A sürgősségin leültettek. Egyikük bekísért az orvoshoz, aki ismerős volt. Elmondtam, hogy beütöttem a fejem és a bal kezemet, (amin a mai napig megvan a lila folt). Az orvos nem volt hajlandó rám nézni. Elment mellettem, vizet töltött... Egy árva szót nem szólt. Ott álltam előtte vércseppes ruhában, enyhén sokkosan, tizennyolc évesen és teljesen hidegen hagytam. A mentős mondta neki, hogy egyik pupillám nagyobb, mint a másik. A dokit nem érdekelte.

Átküldtek a röntgenbe. Ott a hölgy mondta, hogy tegyem fel a jobb kezem. Ő észrevette, hogy a bal fáj...

Ekkorra ért oda anya. Ő jött vissza velem. Ahogy beléptünk levette a maszkot és nagyon köszönt a dokinak:

„Szia Laci!”

„Jaj szia Anna meg se ismertem a lányodat!”. Igen, ezt észrevettem.

Anya elpanaszolta, hogy tiszta szilánk az arcom.

Mire ő annyit mondott: „Jaj majd kipotyog”

Tizennyolc voltam. Fejsérüléssel vittek be. CT-t, MR-t nem kért nekem. Semmilyen vizsgálat nem történt. Hazaküldött. Csak a mentős mondta, hogy ne dörzsöljem az arcom, mert mikro sérüléseket okoznék, menjek haza és fürödjek le, mossak haját.

Otthon még a melltartómból is szilánkok potyogtak. Valahogy akkor tört el a méceses. Addig tartott az adrenalin. A húgom megmosta a hajam, anyukám pedig kimosta a véres ruháim.

Akkor még menő volt a snapchat. Küldtem egyet a mentőből. Nem tudom viccesnek gondoltam e, de valószínűleg az adrenalin miatt csináltam. A barátnőm, akitől jöttem haza borzasztóan megijedt. Ő volt az egyetlen, aki még akkor rám írt. Sajnálom, hogy halálra ijesztettem, de közben meg borzasztó jól esett, hogy legalább őt érdeklek én és az életem. Hogy ő foglalkozik velem. Más nem reagált rá...

Azt hiszem pár nappal később írt Adél. Már azt sem tudom mit. Nem mintha számítana. Az elsők között tudta meg mert a szüleink együtt voltak mikor hívtam anyát, de nem volt benne annyi, hogy rám írjon. Tíz év barátság után hiába nem voltunk már jobban. Teljesen idegenné váltunk. Fáj, hogy semmit nem jelentek neki. Fáj, hogy a közös múltunk fényében is teljesen hidegen hagyom.

De ez is tanított valamit. Már tudom, hogy milyen ember, milyen orvos NEM szeretnék lenni, hogy milyenné nem válhatok, mert ha ilyen érdektelen orvossá válnék, akkor megszűnnék önmagamnak, és megszűnnék embernek lenni.

2023. május

Elballagtunk. Körbejártuk az épületet. Kevésbé könnyes búcsút vettünk egymástól és a gimitől. Szép beszédeket hallgattunk, de teljesen hidegen hagyott már a dolog. Elköszöntünk, bár mi még együtt töltöttünk ezek után egy hónapot. Ekkor már az érettségi feleannyira nem frusztrált, mint az, hogy végre elmehessek onnan.

Többször írtam ballagási beszédet. Mindig kettős érzésekről beszéltem, hogy mennénk, de maradnánk is. Én egy percig sem akartam tovább maradni, és ez nagyon szomorú mert tudom mások mit éreztek, már azok, akiknek volt miért maradni, volt mit hátrahagyni.

Én elvágódáson kívül semmit sem éreztem.

2023. június

Leérettségiztünk. Végre...

A kémia emelt akkora katasztrófa volt, hogy legszívesebben a falat kapartam volna. Már nem azért, mert nehéz lett volna, hanem mert egy egész padosor kódját összekeverték. Az összes lapon át kellett írunk a saját időnkből a rossz kódot. Minősíthetetlen volt...

De lényeg a lényeg eljött a betekintés. Az a matektanár volt a felügyelő, aki utolsó pár évben tanított. Nem voltunk túl jóban, mivel én a legelején egyszer megmondtam neki, hogy nekem a kémia fakt fontosabb, mint a matekházim. Innentől hármás voltam nála. Hupszi...

A betekintésen odajött hozzám és megkérdezte, hogy milyenek lettek azok az érettségijeim, amik miatt hiányoztam az óráiról. Én csak hatalmas mosollyal válaszoltam, hogy jók. Már nem is emlékszem, hogy megnézte e a százalékot, de emlékszem teljesen kifordult magából. Három év kiszúrás és szívatás után egy álnok kis mosollyal megjegyezte, hogy szóljak, ha végeztem, mert kellene a jó orvos ismerősök. Anno nem hagyta, hogy javítsak év végén, így miatta buktam vagy hat pontot a felvételin, ami mondhatjuk, hogy kellőképpen befolyásolta az életemet és a jövőmet, míg neki semmit sem jelentett volna egy pluszmunkát adni. Hallgattasék meg mindkét oldal, de a többi tanárom nem csinált belőle ügyet, sőt szinte mindenki segítőkész volt és tudomásul vette, hogy mi a fontossági sorrendem.

A másik tanárom, aki fennakadt az utolsó másfél hónapnyi hiányzásomon az a rajztanár volt. Persze nagyon fontos az általános műveltség. De tényleg az a legfontosabb, hogy érettségi előtt pár héttel beüljek csütörtök reggel filmet nézni, amiben keresztényeket gyilkolásznak egy amfiteátrumban? Hihetetlenül szürreális volt, amikor a banketten odajött hozzám, kezét fogott velem és bemutatkozott. Mint kiderült az volt a problémája, hogy nem jártam órára. Én meg ilyen kínosan megjegyeztem, hogy egyáltalán nem jártam iskolába, mert direkt gyűjtöttem a hiányzásaimat, hogy az utolsó percekben a kémia és biosz tanulásra tudjak koncentrálni. Ekkor elnevette magát és mondta, hogy ja akkor semmi baj. A mai napig az egyik legszürreálisabb élményem.

A banketten a fiú társaságból csupán egy fiú köszönt nekem. Mintha gyomron vágtak volna. Több év barátság után egy ölelésre sem méltattak. Akkor a lányok már Biankával sem tartották annyira a kapcsolatot. Nem tudták mikor merre van, miért nem jön, mi van vele... Pedig kicsit elveszett volt, nagyon úgy tűnt, hogy éppen akkor lett volna a legnagyobb szüksége a barátaira. Azóta sem tudom, hogy ő is csak kiesett a társaságból ahogyan én, vagy történt valami más.

2023. augusztus

Kedves Naplóm emlékszel a Balatonra menős incidense? Most évekkel később tudtam meg attól, aki felhívott aznap este, Gábortól, hogy miért is nem akarták, hogy jöjjön Máté. Merthogy az akkori *legjobb barátnőm*, Adél azt mondta nekik, hogy: „Hát ha az ő barátját nem kedvelik akkor mit fognak majd szólni az enyémhez, aki nála még százszor rosszabb”.

Utólag azt is megtudtam, hogy a lányok engem vádolnak a barátságunk megszakadásáért, mert *mindig* a barátommal voltam, holott ez nem igaz. Hetente egyszer találkoztunk hétvége. Nem gondolom, hogy ez *mindig* lenne...

Erre nemsokra rá megint jöttek hozzánk vidékre. Tudtam, hogy a városban vannak egész nap. Láttam a snapchaten a képeket. Egész nap nem kerestek aztán az esti házibulira meghívtak ugyanúgy az utolsó utáni pillanatban, mint évekkel azelőtt, este kilenckor...

Én ostoba, aki nem tanul a saját hibáiból sem azt mondtam, hogy jó elmegyek, de mivel esik az eső akkor jöjjenek el értem, úgyis egésznap fuvaroztak. Hazafele megoldom, de odafele vigyenek el. „Jó jó, ők megoldják”, jött a válasz, de kiderült, hogy aki vezetett egész nap addigra már ivott. Tehát végül is az odafele fuvarom a barátnőm unokatestvére lett volna biciklivel, ittasan, aki akkor volt vagy tizenégy... Nyilván elengedtem a történetet.

Másnap a szüleink találkoztak egy kávéra, mert ők is jó barátnők voltak. Anya már azt hallotta vissza egy harmadik anyukától, hogy „sajnos nem volt kedvem menni”. Ezt kaptam vissza...

2024. május

A húgom ballagásán összefutottunk Adéllal és bemutatta az új barátját. Nem értettem teljesen. Logikus volt, de közben mégis idegen és nagyon furcsa érzéseket keltett bennem. Nem lett volna elvárás, hisz évek óta nem is beszélünk.

Addigra félretettem a sérelmeim azt hiszem. Kinek akarok hazudni? Még mindig nem tettem teljesen félre. Nem bocsátottam meg nekik, valószínűleg nem is fogok. Próbálok inkább elfelejteni, minél mélyebbre csomagolni. Néha-néha persze feldereng. Annyi emlékünks van,

nem tudok úgy elmesélni egy történetet, hogy ne lenne benne ő vagy a társaságból valaki más. Így minden jó emlékem keserédesen dereng fel.

2025. április

Immár másodéves vagyok az orvosin. Úgy vélem megtaláltam a számításomat. Lettek új barátaim, akik nem egyszerűek, és megvannak a maguk hibái, de ezek ellenére szeretem őket, ahogy remélem ők is engem. Jó beszélgetőpartnerek, meghallgatnak, értékelnek és támogatnak. Nem rajtam, hanem velem nevetnek. Szeretem azt, aki vagyok mellettük. Rájöttem, hogy nem túlérzékeny vagyok. Csak érzek, és ez jó.

Újra elkezdtem kosarazni az egyetemi csapatban. Eddig nem is tűnt fel, hogy mennyire hiányzott a mozgás és a csapat... a hovatartozás. Hiába, nem tagadhatjuk meg társaságilény voltunkat.

Arra is két barátnőm ébresztett rá, hogy milyen burookban élek. Egyikük Pestre költözött, dolgozni kezdett pedig tudom, hogy szalont szeretne nyitni. Megkérdeztem, hogy miért nem most nyitja meg, hogy elkezdje kiépíteni a vendégkört, amíg még a szülei tudják támogatni. Erre ő kicsit furán nézett rám. Emlékszem teljes komolysággal rám nézett és kinevetett. Azt mondta annyit keres, mint anyukája. Ő mindent magának fizet. Nem támogatják anyagilag a szülei semmivel. Először szóhoz se jutottam. Az az igazság, hogy én abba sosem gondoltam bele, hogy ők egy fillért sem kapnak otthonról. Őszintén megdöbbenett.

Talán én is érettebbnek érezném magam, ha teljesen magamra lennék utalva, de én egyetem mellett esélytelen lenne, hogy dolgozzak. Nagyon hálás vagyok, hogy nem kell. Nagyon hálás vagyok azért, hogy a szüleim tudnak támogatni és elvégezhetem az egyetemet. A kis buborékomban ez olyan természetesnek tűnt. Gyorsan rájöttem: nem mindenki ilyen szerencsés...

Jegyzetek

Néha úgy érzem nagyon kevés ember nő fel igazából. És nem is attól, hogy betölti a tizennyolcat vagy a harmincat. Én most húsz vagyok, mégis gyereknek érzem magam. Úgy érzem oly keveset tudok a világról, az emberekről, magamról. Sokat kell fejlődnöm ezt tudom. De az az igazság, hogy nem akarok megszűnni annak, aki vagyok. Én minden botorságom ellenére szeretnék önmagam lenni.

Esküvő? Gyerekvállalás? Jönne a kérdés mikor, hogyan? Praxis előtt? Rezidensként? Szorít az idő, be vagyok táblázva, de még ötletem sincs. Én magam is gyerek vagyok. Szeretek legózni, agyagozni, hógolyózni. Amúgy is, mikor lesz valaki felnőtt? Magamnak vásárlak be. Főzök, ha úgy van. Elmegyek a bankba számlát nyitok, hitelt veszek fel, befektetek. Felnőttes dolgokat csinállok, de egyáltalán nem érzem magam annak.

Szóval mikor leszek igazán felnőtt? Ha majd tapasztaltam? Láttam embereket meghalni. Segítettem őket elszákolni, összepakolni a dolgaikat és kinyitni nekik az ablakot, hogy a lelkük távozhasson. Mi tehát a tapasztalat? Mitől lesz valaki felnőtt? Talán majd, ha saját gyermekem lesz.

Soha senki nem mondta meg, hogy mi tesz egy felnőttet felnőtté, és most itt vagyok húsz évesen és olyan dolgokon aggódok, amik még távolinak tűnnek mégis oly közel vannak.

Négy évem van még az egyetemen. Meg a mostani vizsgaidőszak.

Az ötéves tervem befejezni az egyetemet. Ez egy jó kezdet... Hogy milyen szakorvos szeretnék lenni? Másodévben mindenki sebész akar lenni. Én sem lógok ki a sorból túlzottan, de tudom, hogy egy férfi dominálta szakágon milyen nehéz érvényesülni. Talán egy altatóorvosi praxissal jobban járnék.

Összességében a történetem tanulsága azt hiszem az, hogy mind mások vagyunk, máshogy élünk és gondolkodunk, formálódunk és ez néha külön utakra visz, de ez nem minket minősít. Valaki azt mondta nekem, hogy „azok az emberek, akik lemorzsolódnak mellőled azokra többé nincs szükséged, nem tudnak neked többet tanítani”. Próbálok úgy felfogni mintha az egész egy nagy tanítómese lett volna. Engem akart jobbá tenni, hogy ne legyek naiv, hogy álljak ki magamért, hogy küzdjek az igazamért, hogy ne hunyáskodjak meg, vagy elnyomnak. A mai napig naiv vagyok olykor és tudom nincs elég önbizalmam. Bohókás vagyok, ilyen a természetem, de tudom sokat komolyodtam és fejlődtem.

Tízéves tervem még nincs. A kémia tanárom mindig azt mondta: „csak a legközelebbi problémával szabad foglalkozni. Mindig csak a következő gondra szabad koncentrálni mert különben beleőrülünk”. Ennél jobb tanácsot azóta sem kaptam. Ő is egy olyan ember, akiért hálás vagyok az életemben.

Szóval a legközelebbi gondom? A vizsgaidőszak. De mindenekelőtt az állandó cél, hogy boldog és jó ember legyek és segítsek másokon, ahogy tudok.

Most ahogy visszatekintek erre az időszakra csak arra tudok gondolni, hogy „túléltem”.
Túléltem és jobb emberré váltam, mert az a mosdóban síró lány nagyon erős és én borzasztóan
büszke vagyok rá.